

»Θάμαστε είδωλολάτρες και - τίποτα παραπάνω. Θα ξέρουμε μονάχα ένα πράμα και δε θα τυραννιούμαστε και δε θα μαρτυρούσαμε με τὰ ανέκφραστα βάσανα τῆς συντριμμένης τῆς συνείδησής μας, πού ἀδιάκοπα μᾶς κοπανίζει τὴν ψευτιά και τὴ ματαιότη-
τα τῆς ζωῆς. Πάνου-πάνου εἶναι τὸ βερνίκι και ἡ λάμψη τῆς ἀψηλῆς διδασκαλίας και τῆς ἀγιώτατης πίστης, μὰ μέσα ἡ ἀηδία και ἡ ἀποσύνθεση τῆς είδω-
λολατρείας. Μιά σαπίλα τῆς ψυχῆς. Δὲ θὰ βλέπαμε τίποτε ἀπ' ὄλ' αὐτὰ και ἡ ζωὴ μας θάταν πολύτι-
μη, σὰν ποῦτυχε στοὺς αὐτάρεσκους, τοὺς ξουρισμέ-
νους και τοὺς καλοθρεμμένους Ρωμαίους, πού γνώ-
ριζαν μονάχα τίς εὐχαρίστητες τῆς ζωῆς, πού μο-
νάχα αὐτὲς προσκυνούσαν και περήφανοι λέγαν γιὰ
τὸν ἑαυτὸ τους : «Δὲν πιστεύουμε σὲ φαντασίες!»

»Τὴ ζωὴ μας τὴν ἔχουμε κανονίσει μὲ τέτιο τρόπο, πού νὰ φαίνεται, πὼς σ' ὄλα τὰ πράματα τὴν πρώτη θέση κρατᾷ τὸ Λογικό. Οἱ ἄνθρωποι σκύ-
φτουν μπροστὰ στὴν «Ἰδέα» και φιλοῦν τὰ σύμβο-
λα και τὰ ἀγάλματά τους· μὲ περηφάνεια κ' ἐπι-
μονή, πολλές φορές μάλιστα και μὲ κανόνια και του-
φέκια, θέλουμε νὰ δείξουμε πὼς εἴμαστε χριστιανοί
και πὼς ἀγαποῦμε Ἐκεῖνον, τὸν πολυέσπλαχνο· μὰ
ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὼς στὶς οἰκογένειές μας, στὰ σκο-
λειά μας, ἀκόμα και στὰ κράτη μας φωλιάζει ἡ σα-
πίλα τῆς ζοφερῆς είδωλολατρείας και ἡ βρώμα τῶν
σκουριασμένων σκέψεων. Δολοφονία, Καταδίωξη,
Φυλακὴ, Θάνατος. Γι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μας εἶναι γεμά-
τη ἀπὸ στεναγμοὺς και πόνους. Ὁ Οὐρανὸς βουίζει
ἀπὸ τὸ θρῆνο τῶν ἀνθρώπων, πού τυραννιούνται. Κι
αὐτοὶ μὲ στόμα γεμάτο σοῦ λένε, πὼς εἶναι Χριστια-
νοί. Ἔσεἰς εἰστε, πού δημιουργήσατε αὐτὴ τὴ φαρ-
μακερὴ είδωλολατρεία, ἔσεἰς εἰστε, πού και τὰ πιὸ
ἀγία τοῦ Χριστιανισμοῦ τὰ πνίγετε και τὰ ποδοπα-
τᾶτε. Κ' ἔτσι γίνεστε αἴτιοι μιᾶς τέτιας τραγωδίας
τῆς ζωῆς μας».

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σπύρο Θεραϊώτη. Ὁ κ. Γ. Π. εὐχαριστᾷ πολὺ γιὰ
τὸ καλὸ σου γράμμα. — κ. κ. Σ. Θεολ. Μασσαλία, Κ.
Ἄντ. και Ὁ. Νομ. Καλκούτα, Φιλ. Σιαμ. Πόλη, Ν.
Πασ. Μυτιλήνη και Γ. Καλιτ. Βερολίνο. Λάβετε τίς συν-
τρεμὲς τοῦ 1912 κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Κ. Δαν. Βασου.
Ἄπὸ τὸ 421 και 425, τὸ γράψαμε κι ἄλλοτε, δὲ μᾶς ἀ-
πύμεινε ἀντίτυπο. — κ. κ. Π. Μαρ. Τραπεζοῦντα και Γ.
Λεοντ. Σάμο. Βιβλία σταλθήκανε μὲ συστημ. δέματα. Πλη-
ροφορεῖτε μας παραλαβή. — κ. Ἐλ. Ναρ. Φέρτ' το κα-
λύτερα στὸ γραφεῖο ἑ ἴδιος τὴν Κεριακὴ τὸ πρωτ. Καθὼς
τὸ δηλώσαμε και στὸ περασμένο φύλλο, δὲ κι ὀμπρὸς θὰ
δεχόμεστε στὸ γραφεῖο τοῦ φίλους τὴν Κεριακὴ τὸ πρωτ
στὶς δέκα.

ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

Ἄλλοι τραγουδιστὲς εἶχαν τὴ Μοῖρα
νὰ ζήσουνε σ' ἕνα χρυσὸν αἰώνα·
σκοπὸς τῆς ζωῆς τους ἦ Ἄπολλώνια λύρα,
θρησκεία τους οἱ κόρες τοῦ Ἐλικώνα.

Ἄπ' τὸ Ἔθνος τους στερχτοί, στὸ πέρασμά τους
ξεφύτρωναν οἱ λάτρες σὰ λουλούδια.
Τέτιο στεφάνι βάζαν στὰ μαλλιά τους,
τέτια λαλοῦσαν Ὀμορφιάς τραγούδια.

Ἄλλοι ἂν ἐξοῦσαν παρμερισμένοι
σ' ἕνα Βαίμαρ, σὲ μιὰν ἐρημία,
πρίγγητες και Μαικῆνες δοξασμένοι
τοὺς χάριζαν θερμὴ μιὰ προστασία.

Κ' ἐγὼ ὀχτρεμένος ἀπὸ τὸ λαὸ μου,
μὲ μιὰ ζωὴ ποῦναι σὰν ἕνας θρῆνος,
ἕναν προστάτη ὡστόσο ἔχω ἀκριβὸ μου,
πὸ τὸνομά του ἔναι : ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΡΙΝΟΣ

1912

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ

Ο ΣΤΡΑΒΟΣ ΜΟΤΖΙΚΑΝΤΗΣ

(KARL FRANZ HEIDING)

Πάντα, ἔταν πέρναγα ἀπὸ τὴ στοά, ἔβλεπα τὸ
στραβὸ, πολλές φορές μάλιστα τὸν ἀκουγα, πού ἔ-
παιζε φουσαρμόνικα.

Ἐκεῖ καθότανε ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα ἀπάνου
στὸ σκαμνί, ἀπὸ τὸ πρωτὸ στὶς 9 πού τὸν ἔφερνε μιὰ
γυναίκα ὡς τὸ βράδι στὶς 6, πού ἐρχότανε ἡ ἴδια
και τὸν ἔπαιρνε πάλι σπῆτι του.

Σπάνια συνέβαινε οἱ διαβάτες νὰ τοῦ ρίξουνε μιὰ
μπακίρα, ἀκόμα σπανιώτερα ὅμως κατρακύλαγε ἕνα
νικελ στὸ ἀπλωμένο του καπέλλο, πού μιὰ φορὰ ἴσως
νὰ εἶχε μαῦρο χρῶμα.

Σήμερα εἶτανε τὸ καπέλλο παλιωμένο και ξα-
σπρισμένο σὰν τὸν κάτοχό του. Αὐτὸς εἶτανε ἕνας
ψηλὸς ἄντρας μὲ ἄσπρα γένεια, μιὰ σωστὴ μορφή
πολεμιστῆ ἀπὸ τὸ 1866 ἢ 1878. Μιὰ πινακίδα μὲ
τὴν ἐπιγραφή· «Παρακαλῶ, ἕνας στραβὸς νοσοκό-
μος» σ' ἔκανε νὰ νομίζεις πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος
θάπαθε στὸν πόλεμο, και τὴν ἴδια ἰδέα εἶχα σχη-